

dels till ändrad lydelse af 7 kap. 3 § strafflagen af ungefär följande innehåll:

»Idkar — — — nödtorft. Lag samma vare, om i bod eller annat dermed jemförligt försäljningsställe handel å sabbatstid idkas med andra varor eller å andra timmar än i särskild af Kongl. Maj:t och Riksdagen stiftad lag är medgifvet»,

dels till särskilda lagbestämmelser, hvartill den sålunda ändrade föreskriften i strafflagen komme att hänvisa.

En officiel uppgift om de ofvannämnda åtalen skall jag hafva den äran att öfverlemna till lagutskottet.

Stockholm den 27 januari 1894.

A. Hedin.

N:o 108.

Af herr **A. Petri**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning och förslag till förordning ang. obligatorisk insättning i lifränteanstalt för nyfödda barn m. m.

Sedan flere år tillbaka hafva statsmakterna arbetat uppå att genom förslag till arbetareförsäkringar m. m. lindra inträffande nöd bland de fattigare klasserna, utan att något bestämdt resultat ännu vunnits. Dessa förslag äro dock mer eller mindre begränsade och lemna således ej tillgång för hvar och en att förskaffa sig fördelen af en pension eller lifränta

vid framskriden ålder, hvilken fördel likväl enligt min åsigt bör vara i högsta grad eftersträfvansvärd. Om man derföre skulle kunna inrätta så, att för hvarje barn, som födes, genom genast skeende obligatorisk insättning, antingen i redan befintlig eller särskild för ändamålet inrättad lifränteanstalt, bereddes vid t. ex. 55 års ålder en årlig lifränta af c:a 75 kronor, så är jag öfvertygad, att detta betydligt skulle bidraga att förekomma eller lindra ålderdomsnöd och, bland andra fördelar, äfven bidraga att för framtiden i hög grad lindra kommunernas fattigvård. För att åstadkomma en verksam sådan lifränteförsäkring har jag tänkt mig saken kunna genomföras på ungefär följande sätt:

Vid hvarje barns födelse skulle den kommun, der barnet rätteligen har hemortsrätt, vara pliktig att i föreskrifven lifränteanstalt göra en insättning så stor, att förut omnämnda årliga lifränta af 75 kronor från och med 55 års ålder deraf, enligt uppgjorda beräkningar, skulle kunna beredas, och torde denna insats efter nuvarande förhållanden icke behöfva öfverskrida c:a 25 kronor. Insättningen bör ske utan återbetalningsskyldighet från lifränteanstaltens sida, i fall den försäkrade affider före pensionsålderns inträde, hvarigenom beredes ökade lifräntor åt de kvarlevande. Kommunen bör hafva rättighet att, när barnets föräldrar dertill hafva tillgång, af dem återtaga det insatta beloppet, men der sådan tillgång saknas, måste kommunen af egna medel bekosta insättningen; för sådant ändamål torde dock böra kunna påräknas statsbidrag efter blifvande bestämda grunder. Då ingen vid ett barns födelse kan veta, huruvida det vid framskriden ålder kan, oafsedt den ställning det har vid inträdet i verlden, blifva i behof af understöd, så är nödvändigt att insättning utan undantag göres för alla och att vederbörande kommunalmyndigheter ombesörja saken, på det den ej må försummas.

Det torde kunna antagas, att om hvarje barn från spääd ålder erhåller sin lifräntebok, så skall hågen för besparingar och ytterligare insättningar till beredande af högre lifränta väckas och underhållas.

I sammanhang med hvad förut blifvit sagdt tillåter jag mig få påpeka att genom bildande af en så betydlig kapitalfond, som för ändamålet under årens lopp eger rum, skulle statsverket kunna erhålla en lånekälla, hvarigenom beroendet af utlandet i låneväg skulle i väsentlig grad förminska.

Enär genomförandet af det förslag jag nu framställt dock fordrar vidlyftigare beräkningar och uppgifter, som ej stå mig till buds, vågar jag föreslå,

att Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utredning och förslag till förordning

angående obligatorisk insättning i lifrånstalt för nyfödda barn i och för beredande af lifrån vid framskriden ålder åt hvarje person inom riket samt förslag angående det statsbidrag, som för underlättande af insättningar för medellösa kan vara att påräkna.

Stockholm den 27 januari 1894.

Axel Petri.

N:o 109.

Af herr vice talmannen **A. P. Danielson**, om tillägg till
1 kap. 6 § giftermålsbalken.

Sedan numera ofta förekommer, att personer, som äro födda här i landet, efter det de längre eller kortare tid vistats i Amerika eller å andra utrikes orter, återvända till Sverige och vid hemkomsten uppgifva att de äro gifta och att detta deras äktenskap ingåtts å utrikes ort och vigseln förrättats af någon å sådan ort varande person, som ansetts ega rätt att sådan vigsel förrätta, så har mången pastor kommit i villrådighet, om han eger rätt anteckna dem i församlings- eller kyrkoboken såsom äkta makar, då de anmäla, att de önska i församlingen inflytta. Då pastor vägrat sådan anteckning, hafva personerna i fråga blifvit ovissa, huru deras äktenskap skall efter svensk lag anses.

Då vår lagstiftning, så vidt jag kunnat finna, icke innehåller något stadgande, huru i sådana fall förfaras skall, och då frågan är för dem den berör och äfven för samhället i rättsförhållanden af stor vikt, vågar jag